ex p(er)sona patris accipiunt. Eructauit. quippe hoc ē protulit de corde suo. hoc ē de substantia sua uerbū bonū.
id filiū suū de q(u)o ioh(anne)s. in principio erat uerbū & ipse in euglo. nemo bon(us) n(isi) solus d(eu)s. De corde ḡ suo uerbū bonū
se dic eructasse ut ostendat ex sua substantia filiū genuisse. sic ex corde gignit(ur) uerbū. siue uerbū patris filius
dr. q(ui)a locut(us) ē. filius enī ut patrē scirem(us) ipse filius nobis fact(us) ē uerbū. Dico ḡ opera mea regi. Rex xp̄c ē filius
dei. cui sua opera dic cū electis suis q(ui) s(un)t menbra filii ei(us) suā potentiā insinuat. Lingua mea calam(us) scribe: ue-
locit(er) scribentis. Lingua di patris sp̄c s(an)c(tu)s est a quo & p(er) quē omnis diuinę legis doctrina. & operatio uelim p(ro)lin
guā & calamū declarat. Dicam(us) & sedm cassiodorū. Eructauit cor meū uerbū bonū. s(an)c(tu)s p(ro)pheta s(an)c(tu)s s(an)c(t)o p(ro)uenit l(icet)
q(uo)d dictur(us) erat quodā p(ro)emio extollit rē magnā se dicturū insinuans. Cor aut̄ suū sinū mentis dic. quasi
q(ui) spiritalib(us) epulis satiat(ur). Dic eructauit cor meū uerbū bonū ut ostendat mysteria xp̄i narraturū. Q(uo)d ē inq(ui)t
uerbū patris. dico ego opera mea regi. Opera mea. id opusculū & carmen meū regi xp̄o dico id ē dico & cōsecro
illi hoc meū offero. cui magnalia sū(m) descripturus. Lingua mea calam(us) scribe: uelocit(er) scribentis. Non inq(ui)t ex me-
t(ipso) que dictur(us) sū. s(ed) spū sc̄o dictante ea p(ro)loq(ua)r. Cōparat aū linguā suā calamo scribę uelocit(er) scribentē. Appellat spm̄
scōm. sicut enī in manu scribę calam(us). sic lingua p(ro)phetę in potestate eū dic uelocit(er) scribentis. Ostendit ḡ p(ro)pheta
ut loqueret(ur) n(on) p(re)meditando torquebat(ur). ut homines q(ui) scripturis cogitando desudant. s(ed) sine labore solo inpul
su sp̄s diuina iussa p(ro)mebat. Dic ḡ lingua mea. c. s. w. s. Ac si diceret & ipsa r q(uo)d ē lingua mea tantę adnuntia
tioni l(icet) mysteriū p(ro)b& spūi sc̄o & tāquā calamo cuncta scribit docto sic illi obseq(ui)t(ur). Speciosus p(rae) filiis hominū. Fini
to p(ro)emio. hic incipit narrationis exordiū. & fit apostropha ad ipsū dilectū & regē. cui sua opa p(ro)pheta cōsecrauerat
accepta nāq; illa ineffabili & incogitabili pulcritudine diuinitatis q(uae) mirabilis ē. & angelis apto dicente. In quē de
siderant angli p(ro)spicere. tam(en) & iā sedm formā hominis quā assūpsit omib(us) filiis hominū pulcrior fuisse credit(ur).
at(ur) de uirgine filii hōis absq; contumeliis & illa feditate quā p(ro) nob sustinuit in passione. q(ua)ndo colaphis cesus coronat(us)
spinis. atq; inmundis cōsput(us) ē sputis. De q(u)a formitate dic isaias. Vidim(us) eū & n(on) erat aspect(us). & q(ua)si absconditus uult(us)
ei(us) & despect(us). unde nec reputauim(us) eū. Cetū diuinitatis pulcritudo n(on) potest cōparari hominib(us). Potest & illud
dici. q(uo)d speciosus p(rae) filiis hominū fuit. q(ui)n solus int(er) homines sine peccato aparuit. imo ipse toti(us) mundi pecca
ta tulit. Diffusa ē gr̄a in labiis tuis. In labiis gr̄a ē diffusa sc(ilicet) p(rae)dicationis q(uia) remota legis austeritate q(uo)s peccantes
absq; ulla clementia dāpnabant. miām p(rae)dicabat locū ueniæ penitentib(us) cōcedebat dicens. penitentiā agite. n(on)
ueni uocare iustos. s(ed) peccatores. Et alibi uenit filius hōis querere & saluū facere q(uo)d perierat. Possumus p(er) labia xp̄i p(rae)
dicatores sc(ilicet) ecclesię accipi. de q(ui)b(us) dr̄ in canticis canticorum. sic uitta coccinea labia tua & eloquiū tuū dulce.
In his labiis sp̄ualit(er) gr̄a diffusa ē. ut paucissimi homines totū mundū ad fidē xp̄i sua p(rae)dicatione cōuerterent.
p(ro)pterea benedixit te d(eu)s in ęt(er)nū. p(ro)pt(er) gr̄am inq(ui)t p(rae)dicationis. p(ro)pt(er) clementiā singularē benedix(it) te d(eu)s. dando t(ibi)
sup(er) omia potestatē. & hoc in ęt(er)nū q(uia) regni ei(us) n(on) erit finis. Hoc aū sedm formā accipiendū. sedm q(uam) & pas
sionē pertulit. & resurgens a mortuis celorū regna cōscendit. & in patris dextera sedit. Accingere gla
dio tuo sup(er) femur tuū potentissime. Gladiū sermonē dic euangelicę p(rae)dicationis. de q(u)o ipse dic. Non
ueni pacē mittere s(ed) gladiū. & ap(osto)l(u)s & gladiū sp̄c q(uo)d ē uerbū dei. in femore aūt incarnatio xp̄i intelligit(ur)
e qua in genesi legit(ur). Non deficiet s(ce)ptr(um) principes de iuda & dux de femore ei(us). hoc ipsū p(rae)signabat abraham
quando missurus seruū suū in mesopotamiā ut acciperet inde uxorē filio suo dixit illi. Pone manū
tuā sub femore meo & iura m(ihi) p(er) dm̄ celi d(ix)it ḡ. Accingere gladio tuo. sup(er) femur tuū potentissime: de fidi
ceret. Vtere alacrit(er) uerbo p(rae)dicationis in assupta uerba humanitas. Ad d(eu)m dr̄ potentissime: ut humanitatis uir(tutem)
ostenderet. quā diuinitatis maiestas assupserit. Aliter gladius sup(er) femur mortificatio ē dei carnis. Ergo fili(us)
gladius sup(er) fem(ur) accinct(us) est q(uia) pulchritudine diuinitatis mortificans opera carnis omib(us) uirginib(us) exem
plū p(rae)buit uirginitatis. Specie tua & pulchritudine tua. Vnde hoc posset gladio sup(er) fem(ur) accingi. Osten
dit inquiens. id (est) p(ro) specie & pulcritudine tuā. Vbi species ad humanitatē. Pulchritudo p(er)tinet ad diuinitatē
q(uia) inquit d(eu)s & homo. Inde hoc potest. q(uia) potentia assumentis dī transfusa ē. in assumptum hominē. In
tende p(ro)spere p(ro)cede & regna. M(is)terorū q(uo)d panagiri cū scribunt pugnantib(us) & uictorib(us) hortat(ur) p(ro)pheta xp̄m.

License: CC-BY-NC – St. Gallen, Stiftsbibliothek, Cod. Sang. 312, p. 95 – Remigius of Auxerre, Expositio in psalmos
(http://www.e-codices.ch/en/csg/0312/95)